

## Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

## ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

## Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Ἀνεμιμνήσκειτο τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος, ὅπερ ὁ ἱατρὸς Ραβούλ εἶχε δηλώσει τῇ δημαρχίᾳ τῆς Βουλώνης, ὡς γεννηθὲν ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀγνώστων.

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς Μαρίας-Μαξιμιλιανῆς!

Ἦτο αἷμα ἐκ τῶν φλεβῶν του τὸ παιδίον, ὅπερ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἕνεκα τοῦ γάμου τῆς μητρὸς.

Θὰ ἦτο τότε δεκαοκταετής.

Ἄν ἔζη ἔτι!

Πόσον θὰ ἦτο ὠραία, ἂν ὁμοιάζε τῆς Γερμανῆς!

Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου 1878.

Ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρὸς καὶ ξηρὸς.

Ἄνεμος παγετώδης ἔπνεεν ἐν ταῖς ὁδοῖς, εἰς ἃς, ἄλλως τε, οἱ διαβάται ἦσαν ὀλιγώτεροι τοῦ συνήθους, ἕνεκα τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἡμέρας.

Ἦτο Κυριακή.

Ὁκτὼ τῆς πρωίας ὥρῃ ἐσήμαινον εἰς τὸ ὥρολόγιον τοῦ γραφείου τοῦ Μαξίμου.

Ὁ βαρόνος φέρων στολὴν κυνηγοῦ, ἑτοιμος νὰ ἐξέλθῃ, διώρθου ἐνώπιον κατόπτρου τὸν λαιμοδέτην του.

Ἦτο τότε τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν περὶπου.

Ἡ φυσιογνωμία του ὀλίγον εἶχε μεταβληθῇ ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Γερμανῆς.

Μόλις ρυτίδες τινὲς ἀδιόρατοι παρετηροῦντο εἰς τὰς γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν του πάντοτε ἀπαστραπτόντων.

Μόνῃ ἡ κόρη εἶχεν ὑποστῇ ἐλαφρὰν μεταμόρφωσιν. Ἐν αὐτῇ ἐφαίνοντο ἀργυρόχροοί τινες τρίχες.

Ὁ βαρόνος ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Θαλαμηπόλος βραχύσωμος καὶ εὐτραφής, εὐθύμου φυσιογνωμίας, εἰσῆλθε πάραυτα κρατῶν ἐπενδύτην ἐκ σιούρας.

Ἄν ὁ κύρ Βωκελέ, ἢ ὁ Γρελό, ἢ ὁ Ροβινὼ ἦσαν ἐκεῖ, θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ ἐκπλήξεως.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐκείνος ὁμοιάζε πολὺ τῷ Ραβού μετὰ τινος σοβαρότητος ἐπὶ πλέον εἰς τὴν μορφήν.

— Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ βαρόνος, τὸ ὄχημα εἶναι ἑτοιμον;

— Περιμένει τὸν κύριον βαρόνον.

— Θὰ μὲ συνοδεύσῃς.

— Καλῶς, κύριε βαρόνε.

Ἐπεκράτησε σιγή, εἴτα ὁ Μάξιμος ὑπέλαβε:

— Τὸ κυνήγιον τοῦτο μὲ στενοχωρεῖ. Τὸ πᾶν μὲ πλῆττει καὶ μὲ μελαγχολεῖ, ἀλλ' ὑπάρχουσι θυσίαι, τὰς ὁποίας ὀφείλει τις τῇ φιλίᾳ!

— Πολλοὶ θὰ ἐξεπλήσσοντο, ἂν ἤκουον τὸν κύριον βαρόνον παραπονούμενον, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Εἶσαι φιλόσοφος, κύριε Ροβινέλ, παρέτήρησεν ὁ Ροζενδάλ.

Ἐστέναξεν.

— Ἐπρεπε νὰ μείνω ἐδῶ, ἔχω ἐργασίαν.

— Ὁ κύριος βαρόνος θέλει νὰ ἀστείθῃ, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος οἰκείως. Ἡ ἐργασία του εἰμπορεῖ νὰ περιμείνῃ.

— Πιστεύεις!

— Ὁ πρίγκηψ Ἐϊλὺ θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ, ἂν ὁ κύριος βαρόνος ἀπουσίαζεν ἀπὸ τῆς ἐορτῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ὑποθέτω ὅτι διδὲι πρὸς τιμὴν σας. Ὁ πρίγκηψ μὲ παρεκάλεσε πολὺ — εἶμαι διὰ τοῦτο ὑπερήφανος — νὰ ἐπιμείνω παρὰ τῷ κυρίῳ βαρόνῳ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησίν του.

— Ὁμιλεῖς ὡς πρέσβυς, εἰς τὴν τιμὴν μου! Λοιπὸν νομίζουν ὅτι ἔχεις ἐπιρροὴν ἐπ' ἐμοῦ, πτωχέ μου Λουδοβίκε;

— Ποῖος λοιπὸν θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν παρ' ὑμῖν, ἂν μὴ ὁ θαλαμηπόλος σας; ἠρώτησε δι' ὕψους κωμικοῦ ὁ Λουδοβίκος.

Ἐκαμε βήματά τινα ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν, ἔρχεται μία ἐπίσκεψις.

— Ἐπίσκεψις;

— Μάλιστα, μία κυρία.

— ὦ! θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν της.

— Ὁ κύριος βαρόνος θὰ τὴν δεχθῇ;

— Ποία εἶναι;

— Ἡ κυρία μαρκησία Ἀρτάν.

— Αἶ! Ἀλλὰ βεβαίως, ἡ κυρία Ἀρτάν δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀναμένουσιν εἰς τὴν θύραν. Εἰσάγαγέ την.

Ἦτο ἡ μαρκησία ἀληθῶς, ὠραία καὶ θελκτικὴ ἔτι.

— Τόσῳ πρωϊνῇ! εἶπεν ὁ βαρόνος ἀσπαζόμενος εὐγενῶς τὴν χεῖρά της.

— Θέλω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Λέγετε ταχέως. Ὁ φίλος σας Ἐϊλὺ θὰ ὠργίζετο ταχέως, ἂν ἐβράδυνα.

— Οἱ κόνικλοι αὐτοὶ θὰ περιμείνωσι. Θὰ ἔμαι ἄλλως τε σύντομος.

— Τί σοβαρὸν συμβαίνει;

— Ἐχω εἰδήσεις.

— Περὶ τοῦ μαρκησίου;

— Ναί. Ἐξ ἀμελείας δὲν διέθεσεν ἔτι τὴν παρουσίαν του ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του ... Εὐαγγελίας...

Ἡ μαρκησία προσέφερε τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ καταφρονήσεως καὶ ἀηδίας συγχρόνως, ὡς εἰ ἐπληροῦτο τὸ στόμα της πικρίας καὶ χολῆς.

— Ἀλλ' εἶναι εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ τεθῇ εἰς τάξιν, προσέθηκεν ὁ βαρόνος.

— Θέλει νὰ τῆς ἐκχωρήσῃ τὰ εἰς Κοῦβαν ὑπάρχοντά του.

— Τὸ γνωρίζω.

— Τριακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰσοδήματα. Καὶ μένετε ἥρεμος καὶ ἀπαθὴς ὡς ἄγαλμα! Τὸ τέκνον τῆς Μερσεδὲς ἐκείνης — τῆς μαύρης καὶ ἱκανῆς ὡς ὑπηρετρίας — θὰ ἀρπάσῃ τὴν παρουσίαν ταύτην ἀπὸ τὸν υἱόν μου!

— Διὰ βολῆ! εἶπεν ὁ βαρόνος πονήρως,

ἡ μαύρη αὕτη εἶναι τοῦλάχιστον τέκνον τοῦ μαρκησίου καὶ ἐννοῶ τὴν μεροληψίαν του. Ὅ,τι μὲ ἐκπλήσσει εἶναι ὅτι ἐβράδυνε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον της! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ συμβουλαὶ τοῦ ἐξαίρετου Μορέλ, πρὸς ὃν ὁ σύζυγός σας ἀδίκως ἔχει τόσῃ ἐμπιστοσύνην, συνετέλεσεν εἰς τὴν βραδύτητα ταύτην.

— Ἰδωμεν, Μάξιμε, παίζετε βασανίζων με. Ἐστὲ σοβαρός.

— Προσπαθῶ νὰ ἦμαι, μαρκησία.

— Ἐνθυμήθητε ὅτι ἡ ἄτιμος αὕτη Μερσεδὲς προεκάλεσε φρικτῶδες δυστύχημα.

Τὸ μέτωπον τοῦ βαρόνου ἐμεινεν ἀπαθὲς, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί του συνεσταλησαν.

— Ἀνωφελὲς νὰ μοὶ τὸ ὑπενθυμίζετε, εἶπεν.

Ἡ μαρκησία ἐξηκολούθησεν ἐν παραφορᾷ:

— Ἐκείνη μὰς προέδωκε. Μὲ ὑπερεώσατε νὰ ἔχω ὑπομονήν. Εἰς Κοῦβαν δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀπαλλαχθῇ τις ἐνὸς ἐχθροῦ. Ὑπάρχουσι χίλια μέσα, ἅτινα δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸν τόπον μας, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται πλεῖστοι ὅσοι ἡλίθοι δικασταί. Ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὐκόλον. Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν τῶρα ἢ ποτέ.

— Ἐστὲ ψυχραίμος, μαρκησία. Πόσον ἐξάπτεσθε! μέχρις ἀφροσύνης!

— Εἶναι ἀληθές. Δὲν δύναμαι νὰ κατισχύσω τοῦ μίσους μου, ἡ δὲ ὑπομονή σας μὲ παροργίζει.

— Πρέπει νὰ ἡσυχάσετε.

— Ἰδωμεν, Μάξιμε, εἶπεν ἡ μαρκησία δραττομένη τῆς χειρὸς τοῦ βαρόνου, ὅστις ἀπέσυρεν αὐτὴν ἥρμα, δὲν ἔχετε λοιπὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας;

— Ἐχω, ἀλλὰ γνωρίζω νὰ συγκρατῶμαι.

— Ὁ Μορέλ εἶναι πανίσχυρος ἐκεῖ πέραν. Τὸ πᾶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται, ἐξ ὑμῶν ἐπομένως. Τηρεῖ τὴν πίστιν τῶν πλείστων γαιοκτημόνων εἰς τὰς χεῖράς του, δηλαδὴ εἰς τὰς ἰδικάς σας. Ἀφ' ἐτέρου μὰς ὀφείλει τὸ πᾶν καὶ θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ διὰ τὰ συμφέροντά σας.

— ὦ! εἶσθε πολὺ ὑπερβολικὴ!

— Ἐστὼ, ἀλλὰ σὰς δεικνύω ἀπεριόριστον ἀφοσίωσιν.

— Ἀληθῶς ὑπερβολικὴν ἐνίστε. Εἶναι βασιλικώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως.

— Δότε λοιπὸν αὐτῷ τὰς διαταγὰς σας καὶ ἄς τελειώνωμεν. Εἶναι καιρὸς. Δὲν πρέπει οὔτε λεπτὸν νὰ χάνωμεν.

— Θεέ μου! ὁποία ἐξαψις! ὁποῖον πῦρ!

— Λατρεύω τὸν υἱόν μου καὶ θέλω νὰ γείνη πλούσιος.

Προσέθηκε δὲ μετ' ἀξιοπρεπείας:

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σας, Μάξιμε, γνωρίζετε ὅτι ὁ Ρολάνδος εἶναι ὁ μόνος μου ἔρως. Περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Σὰς παρκαλῶ, διατάξατε, ἢ ἡ παρουσία αὕτη καὶ ἡ ἐκδίκησις μὰς διαφεύγουσι.

Ἐκάλεσε:

— Λουδοβίκε, τὸ ἐπανωφόριόν μου.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί.

— Καὶ μοὶ ἀρνεῖσθε;

Ἐκείνος ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς.



— "Ελα ! ὑπομονήν. Δὲν σὰς ὑπεσχέθην ἐκδίκησιν ; Θὰ εὐχαριστηθῇτε. Ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν Μορέλ... Δεικνύει πάρα πολὺν ζήλον ὁ καλὸς αὐτὸς Μορέλ !

᾽Οδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀμαξάν της καὶ κλείων τὴν θυρίδα προσέειπεν :

— Ὁ οἶκος Ροζενδάλ πληρὸν τοὺς ὀφειλέτας του.

— Εἰς μακρὰν προθεσίαν, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀλλὰ μὲ τόκον. Θὰ ἴδῃτε.

Ἐθλίψαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐγκαρδίως. Συνεννοῦντο κάλλιστα.

## Β

Εἰς ἀπόστασιν ἑξ λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀθῆνας, δύο χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς κειμένης ἐναντι τοῦ μέρους τοῦ Ὁκεανοῦ, ὅπου καλεῖται Διῶρυξ τῆς Φλωρίδης, ὑψοῦται ἐπὶ ὑψώματος, ἀφ' οὗ φαίνεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκτεινομένη ἡ θάλασσα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπειρος ἑκτασίς γαιῶν, ἐξαίσια ἐπαυλὶς ὁδοκημένη κατὰ τὸ ἰταλικὸν σύστημα διὰ λαξευτῶν πετρῶν κεχρισμένων ροδοειδῶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μαγικὴν θέαν τῶν χλοερῶν λειμῶνων, ὑφ' ὧν περιβάλλεται.

Οὐδὲν ἐν Εὐρώπῃ μέρος δύναται νὰ παρὰσχῃ ἰδεάν τῆς θαυμασίας φυτείας καὶ τῆς κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα εὐφορίας.

Οὐδὲν ὑπερβαίνει τὸν πλοῦτον τῆς ἀνεξαντλήτου ἐκείνης φύσεως.

Οὐδὲν ἐξισοῦται πρὸς τὴν καλλονὴν τῶν δένδρων, τῶν κληματιδῶν καὶ τῶν παντοίων φυτῶν, ἅτινα φύονται καὶ θάλλουσιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ τῶν θαυμασιῶν.

Δὲν εἶναι ὁ ἥλιος, ὅστις μόνος ἐνισχύει τὴν δύναμιν καὶ πλαστουργὸν ταύτην ἐνέργειαν.

Προβάλλει ἥττον συχνὰ καὶ ἥσσανα διαχέει θερμότητα, ἢ ὅσον ὑποθέτει τις ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν ἐκείνων νήσων.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αὐταὶ εἶναι ἐκτισμέναι ἐπὶ ἡφαιστείου παφλάζοντος, ὅτι δὲ λούονται ἐν ἀτμῷ ὑποβοηθοῦντι τὴν γονιμότητά των.

Ἐκεῖ τὸ ὕδωρ δὲν ρεεῖ μόνον ἀπὸ τῶν πηγῶν καὶ τῶν ρυακίων· ἀναβλίζει καὶ ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, πίπτει ἀπὸ τῶν φύλλων, ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς εἰς στίλβοντας μαργαρίτας, διαποτίζει τὸν αἶρα καὶ ἐξατμίζεται εἰς χλιαρὰν δρόσον.

Τὸ ὕδωρ ἐκεῖ εἶναι πανταχοῦ θερμὸν καὶ γονιμοποιητικὸν ἐνταῦτ' τοῦ ἐδάφους. Συγχρόνως ὁμῶς ἐκνευρίζει καὶ ἐξασθενίζει τοὺς κατοίκους.

Νύκτα καὶ ἡμέραν, εἰς οἰανδήποτε τοῦ ἔτους ὥραν, ἡ βαρεῖα, ὑγρὰ καὶ θελλώδης ἀτμόσφαιρα πνίγει τὸ στήθος μέχρις ἀσφυξίας.

Ἀγεταὶ τις ν' ἀνακράξῃ : «ἀέρα, ἀέρα !» ὡς εἰς τινα θερμότητά, εἰς ἃ τὸ ἄρωμα τροπικοῦ φυτοῦ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προκαλεῖ σκοτοδίνην.

Ἄλλ' οἷα λαμπρότης ἀπόψεως ! Οἷα θελξιόκρδια ἀρώματα ! Οἷα καταπληκτικὴ ταχύτης βλαστήσεως !

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

# ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

## ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

### Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

» Ὡς βλέπεις, κύριε μαρκήσιε, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης μειδιῶν, δὲν ζητῶ νὰ σὰς πνίξω. Σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι δὲν δανεῖζω τὰ χρήματά μου διὰ ν' αὐξήσω τὴν περιουσίαν μου, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ὑποχρεώσω τὸν ἄλλον ὅταν τοῦτο μὲ συμφέρῃ. Μὲ ἤκουσες ;

— Ναί, κύριε.

— Σὰς συμφέρει ἡ πρότασίς μου ;

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Ἦλθατε ἐφ' ἀμάξης ;

— Ναί, καὶ μὲ ἀγοραίαν ἀμαξάν, ἡ ὁποία περιμένει.

— Διατί ἀγοραία ἀμαξά ; μήπως δὲν ἔχεις ἵππους καὶ ἀμάξας ;

— Ἐπώλησα τὰς ἀμάξας μου, κύριε, κρατήσας μόνον ἓνα ἵππον ἱππασίας.

— Ἄ ! . . . τέλος πάντων ἐπράξεις ἴσως συνετῶς. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ θὰ ἐπανεέλθῃς ἀμέσως μὲ τὴν ἀπόδειξιν. Ἀκριβῶς ποῦ κατοικεῖς ;

— Κατὰ τὴν ὁδὸν Βαννῶ, ἀριθμὸς 4.

— Εὐχαριστῶ. Μέχρις οὐ μεταβῇτε εἰς τὴν ὁδὸν Βαννῶ καὶ ἐπανεέλθετε, ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὸ συμβολαῖόν μας, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς, δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον παρὰ νὰ ὑπογράψωμεν.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Πήγαινε, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν αὐτῷ ὁ κόμης χαιρετίζων διὰ τῆς χειρὸς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

Ὁ κ. Δελασέρ, θέσας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐσκέπετο, διανοούμενος τὴν Χρυσαιγὴν καὶ τὸν Ἀδριανόν, ἐξετάζων τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ προσπαθῶν νὰ διῶδῃ τι ἐν τῷ μέλλοντι. Μετὰ στιγμὴν ἠγέρθη.

— Ὅχι, ὄχι, ἐπιθύρισε δὲν πρέπει ν' ἀπολέσω τὸ θάρρος μου. Τὸν ἐνόμιζον περισσότερο ἐξηχρησμένον, δὲν εἶναι ὁμῶς, καὶ δύναμαι νὰ ἐλπίζω. Ἄ ! . . . ἐάν μοι ὠμίλει περὶ τῆς Χρυσαιγῆς ! . . . Θὰ ἴδωμεν, θὰ ἴδωμεν. . . Ἐν τῷ μεταξύ ὀφείλω νὰ πράξω πᾶν ὅ, τι απαιτεῖται, διὰ νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου. Πῶς μετεβλήθη ! Συνέλαβον ἀγάπην πρὸς τὸν νέον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐμίσησα, καὶ θὰ ἐπνίγον πρὸ δεκαεκτῶ μηνῶν, ἐάν δὲν παρενέβαινε ὁ Γουλιέλμος ! Ὅλα γίνονται χάριν τῆς θυγατρὸς μου ! . . . Ἡ Χρυσαιγὴ δὲν τὸν ἐλησμόνησεν, ἡ Χρυσαιγὴ τὸν ἀγαπᾷ ! πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ !

» Ἀφαιρῶ ἤδη τὸ προσωπεῖον, εἶμαι Πέτρος Ρουσώ, τραπεζίτης καὶ δανειστής χρημάτων.»

Καὶ ἀνοίξας συρτάριον, ἐν ᾧ εὗρε δύο φύλλα ἐνσήμου χάρτου, ἀπερ ἔθηκε πρὸ αὐτοῦ, ἀκολουθῶς δὲ λαβὼν γραφίδα ἤρχισε νὰ γράφῃ ταχέως. Ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὸ δεῦτερον φύλλον, ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ Ἀδριανός.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας παρήλθον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

Ὁ κόμης λαβὼν ἐξήτασεν αὐτὴν καὶ εἶπε :

— Καλὰ.

— Εἶτα, δούς τῷ νέῳ τὸ ἐν φύλλον τοῦ ἐνσήμου χάρτου :

— Καθῆσε καὶ ἀνάγνωσε, ἐπανελάθεν.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπήκουσεν.

Τὸ ἔγγραφον ἦτο σύντομον καὶ ἀριστα συντεταγμένον, σφόδρα ὁμῶς ἐξεπλάγη ὁ νέος, ὅτε εἶδεν ὅτι περιεγράφετο ἐν αὐτῷ ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς πᾶν κόσμημα μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀξίας του ἀπέναντι.

— Κύριε, εἶπε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, νομίζει τις ὅτι ἐγράψατε ταῦτα ἔχοντες ἐνώπιόν σας τὰ κοσμήματα.

— Μετεχειρίσθη ἀπλῶς μίαν σημείωσιν, τὴν ὁποῖαν μοι ἔδωκεν ὁ Σολομών, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ὁ Σολομών εἶναι περισσότερον φιλοχρήματος ἀπὸ ἐμέ· τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν παρεδόθησαν εἰς χεῖράς του τὰ κοσμήματά σου, τῷ ὀφείλεις ἤδη ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων περίπου, σκεφθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐδανείζετο καὶ ἄλλα ποσά, περιέγραψε σπουδαίως τὰ ἐνέχυρά σου, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὑπερχοῦσι πρὸς ἐξασφάλισίν του.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐάν μὲ ἠρωτᾶτε πόσα εἶναι τὰ κοσμήματά μου καὶ ποίας ἀξίας, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Καὶ ὁμῶς, ἀνταπήντησε μετὰ λεπτότητος ὁ κόμης, ἕκαστον τῶν κοσμημάτων αὐτῶν ἀποτελεῖ διὰ σέ πολὺτιμον ἀνάμνησιν.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαθεν ὁ Ἀδριανὸς ἐρυθριάσας, διότι ἐνόησε τὴν ὑποκρυπτομένην μομφήν.

— Τώρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ κόμης, γράψε : « Ἐγκρίνω τὰ ἄνω », καὶ εἶτα ὑπογράψον.

Τούτου δὲ γενομένου, ὁ κόμης ἔλαβε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου καὶ, ὑπογράφας τὸ ἕτερον, παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Ἀδριανῷ λέγων :

— Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀσφάλειά σου καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἡ ἰδική μου. Θέσε προσέτι τὴν ὑπογραφὴν σου ἐδῶ, προσέθηκε, θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπέγραψεν, ὁ δὲ κόμης ἠρίθμει ἐνώπιόν του τριακόνα τραπεζικὰ γραμμάτια ἐκ χιλίων ἕκαστον φράγκων, ἀπερ ὁ μαρκήσιος ἔλαβε χωρὶς νὰ τ' ἀριθμήσῃ.

— Ἔχετε τι ἄλλο νὰ μοι εἴπητε, κύριε Ρουσώ ;

— Αὐτὸ μόνον, ἐτόλμησα νὰ σοὶ δώσω μερικὰς συμβουλὰς, ὡς φίλος, προσπάθησον νὰ μὴ τὰς λησμονήσῃς.

— Κύριε Ρουσώ, ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, σὰς διαβεβαίω, ὅτι θὰ